

พระธรรมโยเอลและคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งเลาตีเย เซีย - ฉบับที่ยีสิบสาม

Jeff Pippenger
2026-01-04

หมายเลขยีสิบสาม

ในบทความที่ยีสิบสอง ข้าพเจ้าได้เขียนไว้ว่า "ต่อมาในบทที่สิบเอ็ด ลำดับเชื้อสายของชนชาติที่ทรงเลือกสรรได้รับการแสดงผ่านชื่อสิบชื่อ ตั้งแต่เชมถึงอับราม บทที่สิบเอ็ดเป็นเรื่องของหอคอยบาเบล แต่ก็ยังเป็นลำดับเชื้อสายของชนชาติที่ทรงเลือกสรรด้วย ดั้งที่แสดงโดยอับราฮัม บทที่สิบเอ็ดแนะนำชนชาติที่ทรงเลือกสรร ซึ่งจะเข้าสู่พันธสัญญาสามประการกับพระเจ้า ชั้นที่สามและชั้นสุดท้ายคือการถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชาในบทที่ยีสิบสอง บทที่ 'สิบเอ็ด' คือการเริ่มต้นแบบอัลฟา และบทที่ 'ยีสิบสอง' คือการสิ้นสุดแบบโอเมกา ความเชื่อที่จำเป็นต่อการได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าในความหมายของชื่อต่าง ๆ ก็ไม่แตกต่างจากความเชื่อที่จำเป็นต่อการได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ในการนับเลขแห่งพระวณะของพระองค์"

บทที่สิบเอ็ดนำเสนอพันธสัญญาของคาอิน และพันธสัญญาของอาเบล ตลอดหลายปีที่ผ่านมา เราได้แสดงให้เห็นซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า

ลักษณะเชิงพยากรณ์ของหอบาเบลเป็นภาพแทนของพันธสัญญาปลอมแปลง ภายหลังจากน้ำท่วมโลก ได้มีการเปลี่ยนยุคการทรงบริหาร จากการนมัสการที่ประตูเอเดนก่อนน้ำท่วมโลก ไปสู่การนมัสการที่แทนบูชาหลังน้ำท่วมโลก แทนบูชานั้นมีข้อกำหนดเฉพาะตามพระคัมภีร์ กล่าวคือ ต้องสร้างด้วยศิลาธรรมชาติ โดยมีให้มนุษย์สกัดหรือสลักแต่งหินนั้น ต้องเป็นหินซ้อนบนหิน โดยไม่มีปูนยึดเหนี่ยว

จุดประสงค์ของหอคอยนั้นก็เพื่อทำให้พรรคพวกของนิมโรดมินาม ซึ่งเป็นตัวแทนของอุปนิสัย ในหอคอยนั้นเราเห็นมนุษย์พยายามช่วยตนเองให้รอด และยกตนขึ้นเป็นดังเทพแห่งสวรรค์ หอคอยนั้นเป็นสัญลักษณ์ของคริสตจักรที่คิดว่าสามารถช่วยตนเองให้รอดได้ และคิดว่าตนควรยกยอกขึ้น ดังเช่นกษัตริย์ทั้งสิบกระทำใน สดุดี 83 เมื่อพวกเขาขบถของสันตะปาปาขึ้นในสมาพันธ์รัฐซัวร์รายแห่งคำพยากรณ์พระคัมภีร์ ซึ่งจะเกิดขึ้น ณ เวลาของกฎหมายวันอาทิตย์

บทเพลงหรือเพลงสดุดีของอาสาฟ ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงนิ่งเฉย ขออย่าทรงสงบเงียบ และขออย่าทรงอยู่เฉย ข้าแต่พระเจ้า เพราะดูเถิด ศัตรูของพระองค์ก่อความอลหม่าน และบรรดาผู้ที่เกลียดชังพระองค์ได้ยกศีรษะขึ้นแล้ว สดุดี 83:1, 2

โลกเพิ่งถูกทำลายลงด้วยน้ำท่วมโลกในสมัยโนอาห์

และเหตุที่พระเจ้าทรงระบุถึงการสิ้นสุดแห่งช่วงเวลาแห่งพระกรุณาที่มีต่อโลกก่อนน้ำท่วมโลกนั้น ก็เพราะว่าความคิดของมนุษย์ได้กลายเป็นความชั่วอยู่ตลอดเวลา

พระคัมภีร์กล่าวถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในหลายลักษณะ ซึ่งประการหนึ่งคือการเห็น "ตรงกัน" คนสองคนจะเดินร่วมกันได้หรือไม่ นอกจากเขาทั้งสองจะเห็นพ้องต้องกัน?

บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าวิงวอนท่านโดยพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ให้ท่านทั้งหลายกล่าวเป็นอย่างเดียวกัน และอย่าให้มีการแตกแยกกันในหมู่พวกท่าน

แต่จงพร้อมเพรียงกันโดยสิ้นเชิงในความคิดเดียวกันและในความเห็นชอบเดียวกัน 1 โครินธ์ 1:10

เมื่อพระเจ้าทรงกระทำให้ภาษาสับสนในการพิพากษาเหนืออาณาจักรของนินโรด สิ่งนั้นชี้ให้เห็นว่า ก่อนการสับสนแห่งภาษา พวกเขาทั้งหมดเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงมีลักษณะนิสัยอย่างเดียวกันทั้งหมด และลักษณะนิสัยนั้นคือศาสนาซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของการทำงานของมนุษย์—ตรงกันข้ามกับบุคคลเหล่านั้นในโบสถ์เดียวกันซึ่งมีอับราฮัมเป็นตัวแทน เขมเป็นจิตวิญญาณที่สตัยชื่อในสมัยของนินโรด บรรดานักประวัติศาสตร์ซีไปทีเขมว่าเป็นผู้ที่สังหารนินโรด ผู้กบฏผู้ทรงอำนาจต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ประเด็นนี้ยังคงตั้งมั่นอยู่ได้แม้ปราศจากความเห็นของนักประวัติศาสตร์ เพราะเขมเป็นคนแห่งพันธสัญญา ผู้สืบเชื้อสายทางสายโลหิตมาจากโนอาห์ ผู้เป็นคนแห่งพันธสัญญา ผู้สืบเชื้อสายทางสายโลหิตย้อนกลับไปถึงเสท อีกคนหนึ่งแห่งพันธสัญญา ผู้เข้ามาในประวัติศาสตร์แห่งพันธสัญญาเพื่อแทนที่อาแบลพี่ชายของตน ผู้เป็นอีกคนหนึ่งแห่งพันธสัญญาซึ่งเป็นผู้สืบเชื้อสายโดยตรงจากอาดัม

ปฐมกาลบทที่สิบเอ็ดคือมหากาพย์ระหว่างพระคริสต์กับซาตาน ในบริบทของพันธสัญญาแห่งชีวิตและพันธสัญญาแห่งความตาย นินโรดเป็นนายพรานผู้ยิ่งใหญ่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพราะเขาเป็นภาพแทนของคริสตจักรที่มีผู้ศรัทธาจำนวนมาก อับราม โดยทางเขม เป็นภาพแทนของคริสตจักรที่มีผู้ศรัทธาเพียงไม่กี่คน เขมเป็นบุรุษแห่งพันธสัญญาในเวลาที่นินโรดกำลังก่อสร้างหอคอยของเขา แต่พันธสัญญาทั้งสองในบทที่สิบเอ็ดนั้น มิได้มีเขมและนินโรดเป็นตัวแทน หากมีนินโรดและอับราฮัมเป็นตัวแทน เปาโลระบุกฎเชิงพยากรณ์ข้อนี้ไว้อย่างชัดเจน

เพราะว่าเมลคีเซเดคผู้นี้ ผู้เป็นกษัตริย์แห่งซาเล็ม และเป็นปุโรหิตของพระเจ้าสูงสุด ได้ออกมาพบอับราฮัมเมื่อท่านกลับจากการประหารบรรดากษัตริย์ และได้วยพรท่าน และอับราฮัมก็ได้ถวายหนึ่งในสิบจากสิ่งทั้งปวงแก่ท่านนั้น โดยการแปลความหมายแห่งนามของท่าน ประการแรกคือ กษัตริย์แห่งความชอบธรรม และต่อจากนั้นก็กษัตริย์แห่งซาเล็มด้วย ซึ่งก็คือ กษัตริย์แห่งสันติสุข ท่านเป็นผู้ไม่มีบิดา ไม่มีมารดา ไม่มีเชื้อสาย ไม่มีหังเบื่องต้นแห่งวันเวลา หรือที่สุดแห่งชีวิต แต่ทรงถูกทำให้เป็นเหมือนพระบุตรของพระเจ้า และดำรงอยู่เป็นปุโรหิตตลอดกาล บัดนี้จงพิจารณาว่าท่านผู้นี้ยิ่งใหญ่เพียงใด ผู้ซึ่งแม้แต่อับราฮัมผู้เป็นบรรพบุรุษก็ยังได้ถวายหนึ่งในสิบจากของริบมาแก่ท่านนั้น

แท้จริงแล้ว บรรดาผู้ที่เป้นบุตรของเลวี ซึ่งได้รับตำแหน่งปุโรหิตนั้น มีพระบัญชาให้รับส่วนสิบจากประชาชนตามพระราชบัญญัติ คือจากพี่น้องของตน แม้ว่าพวกเขาจะสืบเชื้อสายมาจากบันเอวของอับราฮัมก็ตาม:

แต่ผู้ที่เชื้อสายมิได้นับรวมอยู่ในพวกเขา ได้รับสิบลดจากอับราฮัม และได้วยพรผู้ที่ได้รับพระสัญญาทั้งหลาย และโดยปราศจากข้อโต้แย้งใดๆ ผู้น้อยกว่าย่อมได้รับพรจากผู้ที่ยิ่งกว่า และในกรณีนี้ มนุษย์ผู้ต้องตายเป็นผู้รับสิบลด แต่ในกรณีนั้น ผู้ที่มีคำพยาณว่าเขาดำรงชีวิตอยู่เป็นผู้รับสิบลดนั้น และจะกล่าวอย่างนี้ก็ได้ว่า เลวีเองด้วย ผู้รับสิบลดนั้น ก็ได้ถวายสิบลดในอับราฮัม เพราะเมื่อเมลคีเซเดคมาพบเขา เขายังอยู่ในบันเอวของบิดาของตน ฮีบรู 7:1-10

มีความจริงประจำกาลอยู่มากในเรื่องของเมลคีเซเดค แต่ข้าพเจ้ากำลังเพียงชี้ให้เห็นว่า เปาโลสอนโดยตรงว่าลักษณะเชิงพยากรณ์ของมนุษย์แห่งพันธสัญญา—และโดยสิ่งนั้น

ข้าพเจ้าหมายถึงชายและหญิงในคำพยานที่ได้รับการดลใจ ซึ่งคำพยานตามพระคัมภีร์ของเขาและของนางกำลัง
ระบุมุมหมายหนึ่ง ในแนวคำพยานกรณีแห่งพันธสัญญาของพระเจ้ากับมนุษยชาติ—เปาโลสอนว่าเมลคีเซเดค
ผู้ซึ่งมีชีวิตอยู่ก่อนที่ตำแหน่งปุโรหิตตามลำดับเลวีจะได้รับการสถาปนาขึ้นที่ซินาย
และตั้งนั้นจึงก่อนที่จะมีตำแหน่งปุโรหิตตามลำดับเลวีมากกว่าสี่ร้อยปีนั้น ได้รับส่วนสิบจากเลวีแล้ว
เพื่อจะอยู่ในตำแหน่งปุโรหิตตามลำดับเลวี
ท่านต้องเป็นชาวเลวีผู้สามารถพิสูจน์เชื้อสายทางสายโลหิตของตนว่ามาจากเลวีได้
เมลคีเซเดคไม่อาจแสดงได้ว่าการสืบเชื้อสายของท่านมาจากสายของเลวี เพราะเลวียังมิได้ถือกำเนิดเลย.

แนวคำพยานกรณีที่เป็นตัวแทนของพันธสัญญาของพระเจ้ากับอาดัมและเอวา

แท้จริงแล้วประกอบด้วยพันธสัญญาสองประการ

ประการแรกคือพันธสัญญาแห่งชีวิตพร้อมกับการทดสอบอย่างง่าย ๆ

หลังการตกในบาปและเมื่อการทดสอบนั้นล้มเหลว

พันธสัญญาถัดมาจึงรวมถึงโลหิตของลูกแกะเพื่อจัดเตรียมเครื่องนุ่งห่ม

แล้วต่อจากนั้นก็พันธสัญญาของพระเจ้ากับมนุษยชาติ ซึ่งมีรุ่งกินน้ำ โนอาห์

และการนมัสการที่แทนบูชาเป็นสัญลักษณ์แทน จากนั้นก็มีปฐมกาลบทที่สิบเอ็ด

ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของพันธสัญญาของพระเจ้ากับชนชาติที่ทรงเลือกสรร ผู้ซึ่งจะถูกเรียกว่า “ฮีบรู”

ในเรื่องราวแต่ละเรื่องเหล่านั้น บุคคลต่าง ๆ ในพระคัมภีร์ล้วนเป็นชายหรือหญิงแห่งพันธสัญญา

ในปฐมกาลบทที่สิบเอ็ด การเริ่มต้นแห่งพันธสัญญาแห่งชีวิตกับชนชาติที่ทรงเลือกสรรไว้ได้ถูกนำเสนอ
และถูกนำเสนอไว้ ณ ที่เดียวกันกับที่นิมโรดได้สถาปนาพันธสัญญาแห่งความตาย ดังที่แสดงโดยอิฐและปูน
ซึ่งเป็นของปลอมเลียนแบบหินที่มีได้สกัดแต่งและการไม่มีปูน อันเป็นสิ่งที่แทนด้วยแทนบูชา
ซิสเตอร์ไว้ที่บอกแก่เราว่าแทนบูชานั้นเป็นตัวแทนของพระคริสต์ ดังนั้น ศาสนาของนิมโรด
ซึ่งเป็นศาสนาปลอม จึงเป็นตัวแทนของพระคริสต์ปลอมด้วย

และเขาทั้งหลายพูดกันว่า “มาเถิด ให้เราทำอิฐและเผาให้สุกทั่วดี” และเขาทั้งหลายมีอิฐแทนหิน
และมียางมะตอยแทนปูนก่อ ปฐมกาล 11:3

และถ้าเจ้าจะสร้างแทนบูชาศิลาถวายแก่เรา เจ้าจงอย่าสร้างด้วยศิลาที่สกัดแต่งแล้ว
เพราะถ้าเจ้ายกเครื่องมือของเจ้าขึ้นเหนือศิลานั้น เจ้าก็ได้ทำให้แทนนั้นเป็นมลทินเสียแล้ว อพยพ 20:25

“เรากำลังอยู่ในอันตรายที่จะปะปนสิ่งศักดิ์สิทธิ์เข้ากับสิ่งสามัญ

ไฟบริสุทธิ์จากพระเจ้าจะต้องถูกใช้ในการงานของเรา แทนบูชาที่แท้จริงคือพระคริสต์

ไฟที่แท้จริงคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ นี่คือแรงดลใจของเรา

มนุษย์จะเป็นที่ปรึกษาที่ปลอดภัยได้ก็แต่เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำและทรงชี้แนะเขาเท่านั้น

หากเราหันเหไปจากพระเจ้าและจากผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรร เพื่อไปทูลถาม ณ แทนบูชาแปลก ๆ

เราก็จะได้รับคำตอบตามการกระทำของเรา” Selected Messages, book 3, 300.

ท่ามกลางความจริงอื่น ๆ บทเรียนประการหนึ่งที่สำคัญได้ในเชิงพยากรณ์จากปฐมกาลบทที่สิบเอ็ด คือ
บทนี้เป็นตัวแทนของจุดเริ่มต้นแห่งแนวพยากรณ์สายหนึ่ง

นำท่วมโลกในสมัยโนอาห์เป็นเครื่องหมายแห่งการแยกออกในเชิงพยากรณ์ เมื่อโนอาห์ออกจากนาวา

จึงต้องมีวิธีการนมัสการแบบใหม่ และวิธีการนมัสการนั้นย่อมก่อให้เกิดผู้นมัสการอยู่สองจำพวกเสมอ

ดังที่ปรากฏไว้ในประวัติของคาอินและอาเบล ปฐมกาลบทที่สิบเอ็ดเป็นโลกใหม่

ที่มีประวัติศาสตร์แห่งการเริ่มต้นซึ่งกลายเป็นเรื่องราวพื้นฐานของประวัติศาสตร์แห่งวาระสุดท้าย เมื่อประชากร

แห่งพันธสัญญาในวาระสุดท้ายของพระเจ้าทรงเรียกคนงานชั่วโง่ที่สิบเอ็ดให้ออกมาจากบาบิโลนในช่วงวิกฤต

กฎหมายวันอาทิตย์ นิมโรดคือมนุษย์แห่งบาบิโลนในช่วงวิกฤตกฎหมายวันอาทิตย์ และเซม ผู้ซึ่งคืออับราฮัม

ก็คือบุรุษแห่งพระเจ้าในวิกฤตเดียวกันนั่นเอง

การกระจัดกระจายและความสับสนแห่งภาษาในปฐมกาลบทที่สิบเอ็ด

เริ่มต้นขึ้นไม่นานหลังจากที่โนอาห์ออกจากนาวา แคนเรือของบทที่สิบเอ็ดคือพันธสัญญาสองประการ และเรื่องราวนี้ก็ดำเนินไปถึงบทสรุปเมื่อขึ้นที่สามของพันธสัญญาอับราฮัมถูกสำแดงไว้ในบทที่ยีสิบสอง

บทที่สิบเอ็ดเป็นประวัติศาสตร์อัลฟาของสายของอับราฮัม ซึ่งไปถึงประวัติศาสตร์โอเมกาในบทที่ยีสิบสอง เรื่องราวตอนต้นของบาเบลของนิมโรด และเรื่องราวตอนปลายของการถวายเป็นอัครทูต

ทั้งสองต่างเป็นภาพแทนของการพิพากษาครั้งสุดท้ายเหนือมวลมนุษย์ สายนั้นเริ่มต้นที่หอคอยของนิมโรด และทอดยาวไปถึงการถวายเป็นอัครทูต และสายนี้สิ้นสุดลงด้วยเครื่องบูชาสองอย่างที่ตรงกันข้ามกัน

เครื่องบูชาของนิมโรดได้รับการพิพากษาเชิงบริหารจากพระเจ้า

และการพิพากษาของอับราฮัมได้รับพระพรจากพระเจ้า นิมโรดเป็นอัลฟาของบทที่สิบเอ็ด

และอับราฮัมเป็นโอเมกาของบทที่ยีสิบสอง โอเมกาที่ยิ่งใหญ่กว่าเสมอ อย่างน้อยยีสิบสองเท่าตามอักษรฮีบรู และฤทธิ์อำนาจที่สำแดงในการทำให้ภาษาต่าง ๆ สับสนและกระจายประชาชาติออกไปนั้น

ยังด้อยกว่าฤทธิ์อำนาจของกางเขนอย่างมาก หอคอยของนิมโรดเป็นภาพแทนของตึกแฝดแห่ง 9/11 และการถวายเป็นอัครทูตเป็นภาพแทนของกฎหมายวันอาทิตย์

สายแห่งพันธสัญญากับชนชาติที่ทรงเลือกสรรเริ่มต้นด้วยสัญลักษณ์ของเลขสิบเอ็ด

และสิ้นสุดลงด้วยสัญลักษณ์ของเลขยีสิบสอง

สายนั้นสิ้นสุดลงเมื่อการทดลองแห่งพระคุณปิดลงในประวัติศาสตร์อัลฟาของนิมโรด

และในประวัติศาสตร์โอเมกาของอับราฮัมด้วย

ประวัติศาสตร์ของนิมโรดและอับราฮัมนั้นเองถูกนำเสนอไว้ในพระธรรมเล่มแรกของพระคัมภีร์ และถูกวางไว้ภายในบริบทของการเก็บรวบรวมเศษซากภายหลังการทำลายล้างอันเพิ่งเกิดขึ้นไม่นานจากน้ำท่วมโลกในสมัยโนอาห์ ในพระธรรมเล่มแรกของพระคัมภีร์ ภาพประกอบเรื่องพันธสัญญาทั้งสองได้จัดให้มีพยานสองคนซึ่งแสดงถึงการสิ้นสุดแห่งเวลาการทดลองแห่งพระคุณในแนวของบทที่สิบเอ็ดไปจนถึงบทที่ยีสิบสอง

ผู้ใดธรรม ก็ให้ผู้นั้นธรรมต่อไปอีก และผู้ใดโสโครก ก็ให้ผู้นั้นโสโครกต่อไปอีก และผู้ใดชอบธรรม ก็ให้ผู้นั้นชอบธรรมต่อไปอีก และผู้ใดบริสุทธิ์ ก็ให้ผู้นั้นบริสุทธิ์ต่อไปอีก วิวรรณ์ 22:11

นิมโรดยังคงธรรมและโสโครกอยู่ดั้งเดิม และอับราฮัมยังคงชอบธรรมและบริสุทธิ์อยู่ดั้งเดิม

ตามที่ได้ระบุไว้ในอัลฟาแห่งปฐมกาล 11-22 และในโอเมกาแห่งวิวรรณ์ 22:11 ด้วย

ก่อนที่ช่วงเวลาแห่งพระคุณจะสิ้นสุดลง มีคำประกาศในข้อ 10 ให้ไม่ผินก่อกายแห่งคำพยากรณ์ของหนังสือนี้ และในข้อถัดไปทันที ก่อนที่ช่วงเวลาแห่งพระคุณจะสิ้นสุดลงนั่นเอง

จะต้องมีคำพยากรณ์หนึ่งในพระธรรมวิวรรณ์ซึ่งจะต้องถูกเปิดผนึก และอีกสองข้อหลังจากข้อสิบเอ็ด

พระคริสต์ทรงประทานกุญแจเพื่อเปิดผนึกคำพยากรณ์นั้น

และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "อย่าประทับตราถ้อยคำแห่งคำพยากรณ์ในหนังสือนี้เลย เพราะว่าเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว ผู้ใดที่ธรรม ก็ให้ผู้นั้นธรรมต่อไป และผู้ใดที่โสโครก ก็ให้ผู้นั้นโสโครกต่อไป และผู้ใดที่ชอบธรรม ก็ให้ผู้นั้นชอบธรรมต่อไป และผู้ใดที่บริสุทธิ์ ก็ให้ผู้นั้นบริสุทธิ์ต่อไป และดูเถิด เรามาโดยเร็ว และบาปแห่งรางวัลของเราก็คืออยู่กับเรา เพื่อจะตอบแทนแก่ทุกคนตามการงานของเขา"

เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย เป็นปฐมและที่สุด วิวรรณ์ 22:10-13.

บทที่ยีสิบสองเป็นบทโอเมกาของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม

และกุญแจที่จะเปิดคำพยากรณ์ในพระธรรมวิวรรณ์ซึ่งถูกผนึกไว้ในวัน

คือหลักการที่พระคริสต์ทรงระบุไว้เหนือสิ่งอื่นใดในบทที่หนึ่งของพระธรรมวิวรณ์
บทที่หนึ่งคืออักษรตัวแรกของอักษรฮีบรู และบทที่ยี่สิบสองคืออักษรตัวสุดท้าย
ในข้อเก้าถึงข้อสิบเอ็ดของบทที่หนึ่ง ยอห์นแนะนำตนเอง และระบุว่าพระคริสต์ทรงเป็นอัลฟาและโอเมกา

ข้าพเจ้า ยอห์น ผู้เป็นทั้งพี่น้องของท่าน และเป็นเพื่อนร่วมในการทนทุกข์ และในแผ่นดินของพระเยซูคริสต์
และในความอดทนแห่งพระเยซูคริสต์ ได้อยู่ที่เกาะซึ่งเรียกว่าปัทมอส เพราะพระวามะของพระเจ้า
และเพราะคำพยานของพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าอยู่ในพระวิญญานในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า
และได้ยินพระสุรเสียงอันดังอยู่เบื้องหลังข้าพเจ้า ดุจเสียงแตร กล่าวว่า เราคืออัลฟาและโอเมกา
เป็นต้นและปลาย และสิ่งที่เจ้าเห็นนั้น จงเขียนไว้ในหนังสือ แล้วส่งไปยังคริสตจักรทั้งเจ็ดซึ่งอยู่ในเอเชีย
คือยังเมืองเอเฟซัส และเมืองสมอร์นา และเมืองเปอร์กามอส และเมืองธยาทิรา และเมืองซาร์ดีส
และเมืองฟีลาเดลเฟีย และเมืองเลาดีเซีย วิวรณ์ 1:9-11

ในข้อสิบเอ็ด ยอห์นอยู่ที่เกาะปัทมอส แต่ในข้อสิบสองเขาหันกลับ และนับแต่นั้นเป็นต้นไป
เขาก็อยู่ในสถานนมัสการแห่งสวรรค์ ดังนั้น ในข้อ 9/11 เราจึงพบคำพยานของยอห์น
ซึ่งระบุว่าพระเยซูทรงเป็นอัลฟาและโอเมกา ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเยซูได้ทรงระบุถึงพระองค์เองแล้วในข้อ 8:

เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย องค์พระผู้เป็นเจ้าตรีส ผู้ทรงเป็นอยู่
ผู้ทรงได้ทรงเป็นมาแล้ว และผู้ทรงจะเสด็จมา คือองค์ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด วิวรณ์ 1:8

ในข้อแปด ยอห์นกำลังเขียนสิ่งที่ตนได้ยินพระคริสต์ตรัสถึงพระองค์เอง ในข้อเก้าถึงสิบเอ็ด
เป็นยอห์นที่กำลังกล่าวถึงตนเอง

นั่นเป็นพยานสองคนในสิบเอ็ดข้อแรกที่ระบุว่าพระคริสต์ทรงเป็นอัลฟาและโอเมกา
ข้อเก้าถึงสิบเอ็ดเป็นหน่วยความคิดของตนเอง แม้ว่าจะเชื่อมโยงกับทั้งบทก็ตาม ในข้อเหล่านี้
ยอห์นกำลังกล่าวถึงตนเอง ขณะทีในข้อสี่ถึงแปด
ยอห์นกำลังกล่าวแทนพระเทวภาพต่อคริสตจักรทั้งหลายของพระองค์
ข้อสี่เริ่มต้นหน่วยความคิดหนึ่งซึ่งสิ้นสุดลงในข้อแปด
ทั้งนี้เป็นที่สังเกตได้จากลักษณะเปิดเรื่องของพระคริสต์ผู้ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่ ทรงเป็นอยู่ และจะเสด็จมาอีก
ซึ่งได้รับการระบุไว้ในข้อสี่ แล้วอีกครั้งหนึ่งในข้อแปด

ยอห์นถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดซึ่งอยู่ในแคว้นเอเชีย: ขอพระคุณและสันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลาย
จากพระองค์ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ทรงจะเสด็จมา;
และจากพระวิญญานทั้งเจ็ดซึ่งอยู่เบื้องหน้าพระที่นั่งของพระองค์; และจากพระเยซูคริสต์
ผู้ทรงเป็นพยานที่สัตย์ซื่อ เป็นบุตรหัวปีจากท่ามกลางคนตาย
และเป็นจอมเจ้าเหนือกษัตริย์ทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก แต่พระองค์ผู้ทรงรักเรา
และทรงชำระเราจากบาปของเราด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง
และได้ทรงตั้งเราไว้ให้เป็นกษัตริย์และปุโรหิตถวายแด่พระเจ้าและพระบิดาของพระองค์
ขอพระเกียรติและสิริอำนาจจงมีแด่พระองค์สืบๆ ไปเป็นนิตย์ อาเมน ดูก่อน
พระองค์เสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆ และตาทุกดวงจะได้เห็นพระองค์ ทั้งบรรดาผู้ที่ได้ทรงพระองค์ด้วย;
และชนทุกตระกูลแห่งแผ่นดินโลกจะคร่ำครวญเพราะพระองค์ แม้เป็นเช่นนั้น อาเมน

เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและอวสาน พระเจ้าตรีสดังนี้ ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่
และผู้ที่จะเสด็จมา คือองค์ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด วิวรณ์ 1:4-8.

สามข้อแรกของบทที่หนึ่งเสนอการสำแดงของพระเยซูคริสต์

ซึ่งถูกเปิดเผยออกมาไม่นานก่อนเวลาการพระกรุณายังเปิดโอกาสจะสิ้นสุดลง เพราะข้อสามกล่าวว่า
“เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว” คำว่า “เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว” เป็นถ้อยคำเดียวกันกับในข้อสิบของบทที่ยี่สิบสอง

ซึ่งกล่าวว่า “อย่าประทับตราถ้อยคำแห่งคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ไว้ เพราะเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว” คำพยากรณ์ที่ถูกเปิดผนึกออกนั้นคือวิวรณ์แห่งพระเยซูคริสต์.

ข้อสี่เริ่มต้นการเปิดผนึก และข้อสี่เริ่มต้นด้วยคำพยานของยอห์นว่า “ข้าพเจ้า ยอห์น” แล้วในข้อแปดเป็นพระคริสต์ผู้ทรงสำแดงพระองค์เอง มนุษย์เป็นพยานในข้อแรกของห้าข้อนี้ และพระเจ้าทรงเป็นพยานในตอนท้าย ข้อสี่ระบุว่าพระบิดาในสวรรค์ทรงเป็นผู้ซึ่ง “เป็นอยู่ และได้เป็นอยู่แล้ว และจะเสด็จมา” ข้อแปดระบุว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้ซึ่ง “เป็นอยู่ และได้เป็นอยู่แล้ว และจะเสด็จมา”

กฎแจที่จะเปิดผนึกพระธรรมวิวรณ์ของพระเยซูคริสต์คือหลักการแห่งอัลฟาและโอเมกา ในฐานะที่ทรงเป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย พระคริสต์ทรงดำรงอยู่ในปัจจุบันด้วย แม้ว่าพระองค์ได้ทรงอยู่ในอดีตและจะทรงอยู่ในอนาคตก็ตาม ความจริงที่ว่าพระเยซูและพระบิดาทรงองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงเคยเป็นอยู่ ผู้ทรงเป็นอยู่ และผู้ที่จะเสด็จมาอีกนั้น เป็นการสำแดงอีกประการหนึ่งของพระคริสต์ในฐานะอัลฟาและโอเมกา พระองค์ทรงเป็นอัลฟาและโอเมกา ทรงเป็นองค์ต้นและองค์ปลาย ทรงเป็นปฐมและอวสาน และพระองค์ทรงอยู่ในปฐมกาลและจะทรงอยู่ในอวสาน “ลูกกฎแจ” แห่งแผ่นดินซึ่งได้ประทานแก่คริสตจักรที่ซีซาร์ยาฟิลิปปีนั้น ก็เป็น “กฎแจ” เดียวกับที่วางไว้บนบาทของเอลียาซิมในอิสยาห์ 22:22 อัลฟาของพระธรรมวิวรณ์คือบทที่หนึ่ง และโอเมกาคือบทที่ยี่สิบสอง ดังนั้นเราจึงพบอักษรฮีบรูทั้งปวงในบทต่าง ๆ ของพระธรรมวิวรณ์ บทที่ยี่สิบสามเป็นภาพแทนการกบฏของสหรัฐอเมริกา และภายหลังจากนั้นของโลก บทที่หนึ่งนำเสนอพระคริสต์ในฐานะอัลฟาและโอเมกา และบทที่ยี่สิบสองระบุความจริงเดียวกันนั้น แต่เชื่อมโยงกับการเปิดผนึกที่กล่าวถึงในบทที่หนึ่ง บทที่หนึ่ง บทที่ยี่สิบสาม และบทที่ยี่สิบสอง เป็นภาพแทนของอักษรฮีบรูสามตัวซึ่งเมื่อรวมกันแล้วประกอบเป็นคำว่า “ความจริง”

ในมัทธิวบทที่ยี่สิบสาม พระเยซูได้ทรงประกาศวิบัติแปดประการเหนือพวกฟาริสีและสะดูสี ในข้อสุดท้ายของบทที่ยี่สิบสอง ปฏิสัมพันธ์ระหว่างพระคริสต์กับพวกยิวที่ชอบโต้เถียงได้สิ้นสุดลงด้วยปริศนาเรื่องดาวิด ซึ่งเป็นปริศนาที่จะคลี่คลายได้ก็ต่อเมื่อท่านเข้าใจหลักการแห่งอัลฟาและโอเมกา

เมื่อพวกฟาริสีชุมนุมกันอยู่ พระเยซูได้ทรงถามพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับพระคริสต์? พระองค์ทรงเป็นพระโอรสของผู้ใด?”

พวกเขาทูลพระองค์ว่า โอรสของดาวิด

พระองค์ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า ถ้าเช่นนั้น เหตุใดดาวิดโดยพระวิญญาณจึงเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า โดยกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน ฉะนั้น ถ้าดาวิดเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะทรงเป็นบุตรของดาวิดได้อย่างไร?

และไม่มีผู้ใดสามารถตอบพระองค์ได้สักคำเดียว ทั้งตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ก็ไม่มีผู้ใดกล้าทูลถามพระองค์อีกต่อไป มัทธิว 22:41-46

บทสรุปของบทที่ยี่สิบสองชี้ให้เห็นหมุดหมายประการหนึ่งในประวัติศาสตร์แห่งพันธสัญญา เยเรมีย์ก็กล่าวถึงแนวความจริงนี้เช่นกัน:

พระวจนะซึ่งมาถึงเยเรมีย์จากพระยาห์เวห์ ตรัสว่า “จงยืนอยู่ที่ประตูพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และประกาศพระวจนะนี้ที่นั่น และกล่าวว่า

บรรดาคนยูด้าทั้งหลายผู้เข้ามาทางประตูเหล่านี้เพื่อนมัสการพระยาห์เวห์ จงฟังพระวาทะของพระยาห์เวห์
ดังนี้พระยาห์เวห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสว่า
จงแก้ไขทางทั้งหลายและการกระทำทั้งหลายของเจ้า แล้วเราจะให้เจ้าทั้งหลายอาศัยอยู่ในสถานที่นี้
อย่างวางใจในถ้อยคำมูสา โดยกล่าวว่า ‘พระนิเวศของพระยาห์เวห์ พระนิเวศของพระยาห์เวห์
พระนิเวศของพระยาห์เวห์’ คือสิ่งเหล่านี้”

เพราะถ้าท่านทั้งหลายแก้ไขทางของท่านและการกระทำของท่านเสียใหม่โดยแท้จริง
ถ้าท่านทั้งหลายกระทำการพิพากษาระหว่างคนหนึ่งกับเพื่อนบ้านของเขาอย่างเที่ยงธรรมโดยแท้จริง
ถ้าท่านทั้งหลายไม่บีบบังคับคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพอ และหญิงม่าย และไม่หลั่งโลหิตที่บริสุทธิ์ในสถานที่นี้
ทั้งไม่ดำเนินตามพระอื่น ๆ ให้เป็นโทษแก่ตนเองแล้ว เราจะให้ท่านทั้งหลายอาศัยอยู่ในสถานที่นี้
ในแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่บรรพบุรุษของท่าน ตราบนิรันดร์ ดุเถิด ท่านทั้งหลายไว้วางใจในถ้อยคำเท็จ
ซึ่งไม่อาจให้ประโยชน์ได้ ท่านทั้งหลายจะลักขโมย ฆ่าคน และล่วงประเวณี และสาบานเท็จ
และเผาเครื่องหอมถวายพระบาอัล และดำเนินตามพระอื่น ๆ ซึ่งท่านไม่รู้จัก
แล้วจึงเข้ามายืนอยู่ต่อหน้าเราในนิเวศนี้ซึ่งเรียกตามนามของเรา และกล่าวว่า
“พวกเราได้รับการช่วยให้รอดแล้ว” เพื่อจะกระทำบรรดาสิ่งน่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ทั้งหมดหรือ?

นิเวศนี้ซึ่งได้เรียกตามนามของเรา ได้กลายเป็นถ้ำของพวกโจรในสายตาของเจ้าหรือ? ดุเถิด
แม้เราเองก็ได้เห็นแล้ว พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ แต่บัดนี้จะไปยังสถานที่ของเราซึ่งอยู่ที่ซีโลห์
ที่ซึ่งเราได้ตั้งนามของเราไว้แต่แรก และจงดูว่าเราได้กระทำอะไรแก่สถานที่นั้น
เพราะความชั่วร้ายของชนชาติอิสราเอลประชากรของเรา

และบัดนี้ เพราะพวกเจ้าได้กระทำการทั้งสิ้นเหล่านี้ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า และเราได้กล่าวแก่พวกเจ้า
ลูกขึ้นแต่เช้าตรู่และกล่าวอยู่ แต่พวกเจ้าไม่ฟัง; และเราได้เรียกพวกเจ้า แต่พวกเจ้าไม่ตอบ; เหตุฉะนั้น
เราจะกระทำแก่พระนิเวศนี้ ซึ่งได้เรียกตามนามของเรา ซึ่งพวกเจ้าวางใจอยู่นั้น
และแก่สถานที่ซึ่งเราได้ให้แก่พวกเจ้าและแก่บรรพบุรุษของพวกเจ้า เหมือนดังที่เราได้กระทำแก่ซีโลห์
และเราจะเหวี่ยงพวกเจ้าออกไปให้พ้นจากสายตาของเรา
ดังที่เราได้เหวี่ยงบรรดาพี่น้องของพวกเจ้าออกไปแล้ว คือเชื้อสายทั้งหมดของเอฟราอิม เหตุฉะนั้น
อย่าอธิษฐานเพื่อชนชาตินี้เลย อย่าเปล่งเสียงร้องหรือคำอธิษฐานเพื่อเขาทั้งหลาย
และอย่าวิงวอนต่อเราเลย เพราะเราจะไม่ฟังเจ้า เยเรมีย์ 7:1-16.

เยเรมีย์ได้รับคำสั่งมิให้อธิษฐานเพื่ออิสราเอลโบราณ เพราะพวกเขาได้มาถึงจุดที่ไม่อาจหวนกลับได้แล้ว
เช่นเดียวกับพวกยิวผู้ซึ่งได้เถียงในตอนท้ายของบทที่ยี่สิบสอง เมื่อโมเสส (ผู้เป็นคนแห่งพันธสัญญา)
เผชิญกับการทรงตัดสินพระทัยของพระเจ้าที่จะทรงทำลายประชากรแห่งพันธสัญญาที่ทรงเลือกสรรนั้น
โมเสสได้ทูลวิงวอนด้วยการอธิษฐาน ในบทที่เจ็ด
เยเรมีย์กลับได้รับคำสั่งมิให้อธิษฐานเพื่อประชากรแห่งพันธสัญญากลุ่มเดียวกันนั่นเอง ประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์
ของซีโลห์ถูกชี้ว่าเป็นหลักฐานที่ละบรรทัดซ้อนบรรทัดว่าพระเจ้าทรงปฏิเสธประชากรแห่งพันธสัญญาที่ทรง
เลือกสรร เมื่อบาปของพวกเขามาถึงจุดที่ไม่อาจไถ่คืนได้ ดังที่กล่าวไว้ในข้อพระคัมภีร์ข้อเดียว.

เอฟราอิมผูกพันอยู่กับรูปเคารพ: จงปล่อยเขาไว้ตามลำพัง โยเซยา 4:17

ในประวัติศาสตร์แห่งพันธสัญญา
จุดที่พระเจ้าทรงยุติความสัมพันธ์ตามพันธสัญญาของพระองค์เป็นหลักหมายเฉพาะประการหนึ่ง
การปฏิเสธรายงานของโยชูวาและคาเลบ ซึ่งเป็นเครื่องหมายการทดลองครั้งที่สิบ ก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่ง
ไม่กี่ปต่อมา เยเรมีย์ก็ได้รับพระบัญชาไม่ให้วิงวอนอธิษฐานเพื่อชนชาตินี้เช่นกัน

เพราะฉะนั้น เจ้าอย่าอธิษฐานเพื่อชนชาตินี้เลย และอย่าส่งเสียงร้องทูลหรือคำวิงวอนเพื่อเขา เพราะเราจะไม่ฟังเขาในเวลาที่เขาร้องทูลต่อเราเพราะความทุกข์ยากของเขา เยเรมีย์ 11:14

ในบทที่เจ็ด การคายชาวเลาตีเซียออกเสีย ณ เวลากฎหมายวันอาทิตย์
ดังที่แสดงไว้ด้วยสัญลักษณ์ของซีโลอาห์ กำลังชี้ให้เห็นถึงสิ่งที่พระองค์ “จะทรงกระทำ” ในอนาคตอันใกล้.

ฉะนั้น เราจะกระทำแก่พระนิเวศนี้ ซึ่งเรียกตามนามของเรา ที่ซึ่งเจ้าทั้งหลายวางใจนั้น และแก่สถานที่ซึ่งเราได้ให้แก่เจ้าและแก่บรรพบุรุษของเจ้า เหมือนดังที่เราได้กระทำแก่ซีโลห์ และเราจะขับไล่เจ้าออกไปให้พ้นจากสายตาของเรา ดังที่เราได้ขับไล่พี่น้องทั้งสี่ของเจ้า คือเชื้อสายทั้งสี่ของเอฟราอิม ฉะนั้น อย่าอธิษฐานเพื่อชนชาตินี้เลย อย่าเป่าเสียงร้องหรือคำอธิษฐานเพื่อเขาทั้งหลาย และอย่าวิงวอนต่อเรา เพราะเราจะไม่ฟังเจ้า เยเรมีย์ 7:14-16

ในบทที่สิบเอ็ด คำสั่งที่ไม่ให้อธิษฐานนั้นเกี่ยวข้องกับความหวาดกลัวที่จะเข้าครอบงำชาวเลาตีเซีย เมื่อพวกเขาพบว่าตนเองอยู่ในเวลาแห่งความทุกข์ลำบากซึ่งติดตามมาภายหลังการออกกฎหมายวันอาทิตย์ ความหวาดกลัวที่พวกเขาประสบนั้นถูกวางไว้ภายในประวัติศาสตร์แห่งการปฏิเสธพันธสัญญาของพวกเขา

จงฟังถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้ และจงกล่าวแก่บรรดาชาวยูดาห์และแก่ชาวกรุงเยรูซาเล็ม;
และเจ้าจงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า,

พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า;

“ขอให้ชายผู้ใดก็ตามที่ไม่เชื่อฟังถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้ถูกสาปแช่ง”

ซึ่งเราได้บัญชาแก่บรรพบุรุษของพวกท่าน ในวันที่เรานำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ จากเตาถลุงเหล็กนั้น โดยกล่าวว่า “จงเชื่อฟังเสียงของเรา และจงกระทำตามทุกสิ่งซึ่งเราบัญชาท่านทั้งหลาย แล้วท่านทั้งหลายจะเป็นประชากรของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลาย

เพื่อเราจะได้กระทำตามคำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้แก่บรรพบุรุษของพวกท่าน ที่จะประทานแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์แก่พวกเขา ดังที่เป็นอยู่ในวันนี้”

ข้าพเจ้าจึงทูลตอบว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้เป็นอย่างนั้นเถิด แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า

จงประกาศถ้อยคำทั้งสิ้นเหล่านี้ในบรรดาหัวเมืองแห่งยูดาห์ และตามถนนหนทางทั้งหลายของเยรูซาเล็มว่า จงฟังถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้ และจงกระทำตามนั้น เพราะเราได้หักทวงบรรพบุรุษของเจ้าอย่างจริงจัง ตั้งแต่วันที่เรานำเขาทั้งหลายขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ จนถึงวันนี้

เราได้ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่สักท้วงอยู่เสมอว่า จงเชื่อฟังเสียงของเรา กระนั้นเขาทั้งหลายก็มิได้เชื่อฟัง มิได้เงี่ยหูฟัง แต่ต่างคนต่างดำเนินตามความดีอันแห่งใจชั่วของตน

ฉะนั้นเราจึงจะนำถ้อยคำทั้งสิ้นแห่งพันธสัญญานี้มาสู่เขาทั้งหลาย ซึ่งเราได้บัญชาให้เขากระทำ แต่เขาทั้งหลายก็มิได้กระทำตามนั้น

และพระยาห์เวห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า ได้พบการคบคิดกันท่ามกลางบรรดาบุตรแห่งยูดาห์ และท่ามกลางชาวเยรูซาเล็ม พวกเขาได้หันกลับไปสู่ความชั่วช้าของบรรพบุรุษของตน ผู้ซึ่งปฏิเสธที่จะฟังถ้อยคำของเรา และพวกเขาได้ติดตามพระอื่นเพื่อปรนนิบัติพระเหล่านั้น วงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ได้ละเมิดพันธสัญญาของเรา ซึ่งเราได้กระทำไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา

ฉะนั้นพระยาห์เวห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำความร้ายมาสู่พวกเขา ซึ่งพวกเขาจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ และแม้พวกเขาจะร้องทูลต่อเรา เราก็จะไม่ฟังพวกเขา แล้วบรรดาเมืองต่างๆ

ของยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มจะพากันไปและร้องทูลต่อพระทั้งหลายซึ่งเขาเผาเครื่องหอมบูชา แต่พระเหล่านั้นจะไม่ช่วยพวกเขาเลยในยามทุกข์ยากของพวกเขา เพราะว่าตามจำนวนเมืองของเจ้าพระของเจ้าก็มีมากเพียงนั้น โอ ยูดาห์ และตามจำนวนถนนหนทางของเยรูซาเล็ม พวกเจ้าก็ได้ตั้งแท่นบูชาแก่อันน่าละอายนั้น คือแท่นบูชาเพื่อเผาเครื่องหอมถวายแก่พระบาอัล.

เหตุฉะนั้น เจ้าอย่าอธิษฐานเพื่อชนชาตินี้เลย อย่าส่งเสียงร้องทูลหรือวิงวอนเพื่อพวกเขา เพราะเราจะไม่ฟังเขาในเวลาที่เขาร้องทูลต่อเราเนื่องด้วยความทุกข์ยากของเขา เยเรมีย์ 11:1-14

การเป็นขึ้นจากตายของบรรดาผู้ได้รับการเสนอชื่อให้เป็นส่วนหนึ่งในหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันนั้น ถูกระบุไว้ในวิวรณ์ 11:11; และการรวบรวมพวกเขาในวาระสุดท้ายนั้น ถูกระบุไว้ในอิสยาห์ 11:11; และแนวภายนอกของพญานาค สัตว์ร้าย และผู้พยากรณ์เท็จนั้น ถูกระบุไว้ในดาเนียล 11:11; การพิพากษาในกฎหมายวันอาทิตย์เหนือชาวละมานนั้น ถูกระบุไว้ในเอเสเคียล 11:11 และการลงโทษกับความหวาดกลัวซึ่งมาถึงพวกพรมจารีโง์เขลานั้น ถูกระบุไว้ในเยเรมีย์ 11:11.

พระบัญชาที่มีให้ทูลอธิษฐานเพื่อชนชาตินี้คือ waymark ในข้อพระคัมภีร์ช่วงท้ายของพระธรรมมัทธิว บทที่ยี่สิบสอง และบทที่ยี่สิบสามได้ระบุไว้ตั้งแต่ประการเหนือ Adventism บทที่ยี่สิบสามนั้นคือทั้งวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 หรือกฎหมายวันอาทิตย์ waymarks

ทั้งสองนี้เป็นความสำเร็จครบถ้วนของการอภิเชกสมรส และการอภิเชกสมรสนั้นเป็นระหว่างเจ้าสาวกับสามี ผู้ซึ่งมารวมกันเป็นเนื้อเดียวกัน การสมบูรณแห่งการอภิเชกสมรสเป็นภาพแทนของการลบมลทินบาป หรือ "at-one-ment" มนุษย์ถูกทรงสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า และพระองค์ทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง เชื้อสายของเขาทั้งหลายถูกแสดงเป็นโครโมโซมยี่สิบสามจากฝ่ายชาย และยี่สิบสามจากฝ่ายหญิง รวมกันแล้วโครโมโซมยี่สิบหกของเขาก่อขึ้นเป็นพระวิหาร แต่ละบุคคลเป็นพระวิหาร เพราะท่านไม่รู้หรือว่าท่านทั้งหลายเป็นพระวิหารขององค์พระผู้เป็นเจ้า?

การสมรสที่ถึงความบริบูรณ์ เมื่อทั้งสองกลายเป็นหนึ่งเดียว

คือการรวมกันของพระวิหารสององค์ซึ่งมีค่าเป็นยี่สิบสาม เพื่อก่อให้เกิดพระวิหารหนึ่งองค์ซึ่งมีค่าเป็นสี่สิบหก พระคริสต์ทรงเป็นพระองค์ผู้ทรงสร้างพระวิหาร และพระองค์ทรงสร้างคริสตจักรของพระองค์ให้เป็นพระวิหารฝ่ายหญิงที่จะเข้าร่วมกับพระวิหารฝ่ายชายของพระองค์

การเชื่อมต่องเกิดขึ้นเมื่อพระวิหารของมนุษย์เข้าร่วมกับพระเจ้าในอภิสุทธิสถานแห่งพระวิหารของพระเจ้า

"ยี่สิบสาม" เป็นสัญลักษณ์ของการประทับตราคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน

และงานนั้นได้เริ่มขึ้นเมื่อสิ้นสุดคำพยากรณ์สองพันสามร้อยปี

มัทธิวยี่สิบสามคือคำประกาศกล่าวโทษต่อเซเวนต์เดย์แอดเวนติสต์ฝ่ายเลาตีเซีย

ผู้ซึ่งเป็นของปลอมเลียนแบบคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน

คนทั้งหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคือองค์ที่แปดซึ่งออกมาจากทั้งเจ็ด และพวกเขาคือบรรดาผู้ที่เป็นขึ้นมาในวันที่แปด

และพวกเขาคือแปดชีวิตบนเรือของโนอาห์ พวกเขาคือผู้สืบเชื้อสายแปดคนของเสท

และตราที่หน้าผากของพวกเขานั้นมีการเล็งถึงไว้โดยพิธีสุหนัต ซึ่งได้กระทำในวันที่แปด

พวกเขาคือปุโรหิตที่ได้รับการเจิมเพื่อการปรนนิบัติในวันที่แปด

และการประกาศวิบัติทั้งแปดประการเหนือแอดเวนติสต์ในบทที่ยี่สิบสาม

ก็คือคำประกาศโทษต่อแปดอันปลอมแปลงนั้น

คำประกาศวิบัติแก่หญิงพรมจารีที่โง์เขลานั้น

มีมาก่อนแล้วด้วยการประทับตราประชากรของพระเจ้าในข้อสุดท้ายของบทที่ยี่สิบสอง

บทที่ยี่สิบสองสอดคล้องกับบทที่ยี่สิบสองในพระธรรมปฐมกาล

เพราะพระธรรมเล่มแรกของพันธสัญญาเดิมเป็นแบบอย่างของพระธรรมเล่มแรกของพันธสัญญาใหม่ ณ

ใจกลางของแนวคำพยากรณ์ในพระธรรมมัทธิวบทที่สิบเอ็ดถึงบทที่ยี่สิบสอง ซึ่งประกอบด้วยสิบสองบทนั้น และบทที่หกในบรรดาสิบสองบทนั้นคือบทที่สิบหก ที่ซึ่งชื่อของซีโมน บาร์โยนาได้ถูกเปลี่ยนเป็นเปโตร

เรากล่าวแก่ท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูแห่งนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นหาไม่ ได้ มัทธิว 16:18

มีข้อพระคัมภีร์ 459 ข้อในพระธรรมมัทธิวบทที่สิบเอ็ดถึงบทที่ยี่สิบสอง ข้อกึ่งกลางคือข้อที่สิบเจ็ดของบทที่สิบหก แต่ข้อนั้นไม่อาจแยกออกจากข้อที่สิบแปดและสิบเก้าได้ เพราะทั้งสามข้อเป็นถ้อยแถลงเดียวกัน

พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “ซีโมน บาร์โยนาเอ๋ย ท่านเป็นสุข เพราะว่าเนื้อหนังและเลือดมิได้สำแดงเรื่องนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ต่างหาก และเรากล่าวแก่ท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูแห่งแดนมรณะจะมีชัยเหนือคริสตจักรนั้นหาไม่ ได้ เราจะมีมอบกุญแจแห่งอาณาจักรสวรรค์ให้แก่ท่าน และสิ่งใด ๆ ที่ท่านจะผูกมัดไว้บนแผ่นดินโลก สิ่งนั้นก็จะถูกผูกมัดไว้ในสวรรค์ และสิ่งใด ๆ ที่ท่านจะปล่อยในแผ่นดินโลก สิ่งนั้นก็จะถูกปล่อยในสวรรค์” มัทธิว 16:17-19

ศูนย์กลางแท้จริงของบทที่สิบเอ็ดถึงบทที่ยี่สิบสองคือถ้อยแถลงแห่งพันธสัญญาพื้นฐานสำหรับคริสต์ศาสนา ในถ้อยแถลงนั้น ชื่อของซีโมนถูกเปลี่ยนเป็นเปโตร ซึ่งเมื่อก่อนนำค่าตำแหน่งเชิงตัวเลขของตัวอักษรแต่ละตัวในภาษาอังกฤษมาใช้ เช่น “a” คือ 1 และ “z” คือ 26 ท่านจะพบว่า “p” คือ 16, “e” คือ 5, และ “t” คือ 20, และ “e” อีกตัวคือ 5 และ “r” คือ 18 เมื่อท่านคูณ 16 X 5 X 20 X 5 X 18 ผลลัพธ์เท่ากับ 144,000 และการอ้างถึงการเปลี่ยนชื่อของเปโตร ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญา พบอยู่ในบทที่ 16 ข้อ 18 และอักษรตัวแรกของ Peter คือเลข 16 และอักษรตัวสุดท้ายคือเลข 18 ทั้งหมดนี้อยู่ ณ ศูนย์กลางของสิบสองบทซึ่งเริ่มต้นด้วยสัญลักษณ์ของสิบเอ็ดและสิ้นสุดด้วยสัญลักษณ์ของยี่สิบสอง

แนวเส้นนั้นยังพบได้ในพระธรรมปฐมกาล บทที่สิบเอ็ดถึงบทที่ยี่สิบสองด้วย และในแนวเส้นนั้นมีข้อพระคัมภีร์อยู่ 305 ข้อ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าบทที่สิบเจ็ด ข้อที่สิบเอ็ด เป็นจุดศูนย์กลางของแนวเส้นนั้น แนวเส้นแห่งสิบสองบทในพระธรรมเล่มแรกของพันธสัญญาเดิมนั้นระบุถึงพันธสัญญาที่ทรงกระทำกับอับราฮัม และเป็นตัวแทนของแนวเส้นอัลฟาที่มาบรรจบกับแนวเส้นโอเมกา ในบทเดียวกันของพระธรรมเล่มแรกแห่งพันธสัญญาใหม่ จุดศูนย์กลางของแนวเส้นโอเมกาในพระธรรมมัทธิวคือจุดสูงสุดของความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญาของชนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน ผู้ซึ่งเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาที่ถูกชูขึ้นในเวลาที่มีกฎหมายวันอาทิตย์ ข้อพระคัมภีร์ศูนย์กลางของแนวเส้นในปฐมกาลมิได้ระบุเพียงข้อพระคัมภีร์ศูนย์กลางเท่านั้น แต่ยังระบุขึ้นที่สองหรือขึ้นกลางของพันธสัญญาสามประการกับอับราฮัม และที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่านั้น คือหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาอีกด้วย

และเจ้าทั้งหลายจงเข้าสู่หนัดที่หนึ่งหุ้มปลายองคชาติของเจ้า และสิ่งนั้นจะเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับเจ้า ปฐมกาล 17:11

เราจะดำเนินเรื่องเหล่านี้ต่อไปในบทความถัดไป

“แล้ว ในขณะที่เขาปิดฝุนและกวาดเศษขยะ อัญมณีปลอมและเหรียญเงินตราปลอมทั้งหมดก็ลอยขึ้นและออกไปทางหน้าต่างประหนึ่งเมฆหมอก

และลมก็พัดพามันไป ในความซลมุนนั้น ข้าพเจ้าหลับตาลงชั่วคราวหนึ่ง; เมื่อข้าพเจ้าลืมตาขึ้นอีกครั้ง เศษขยะทั้งสิ้นก็หายไปหมดแล้ว อัญมณีล้ำค่า เพชร และเหรียญทองกับเหรียญเงิน นอนกระจัดกระจายอยู่อย่างอุดมทั่วทั้งห้อง”

“แล้วท่านก็นำหีบใบหนึ่งมาวางบนโต๊ะ ซึ่งใหญ่กว่าและงดงามกว่าใบก่อนมาก แล้วรวบรวมอัญมณี เพชรพลอย และเหรียญทั้งหลายขึ้นมาด้วยมือเต็มกำ แล้วโยนลงในหีบนั้น จนไม่เหลือแม้แต่ชิ้นเดียว แม้ว่าเพชรบางเม็ดจะมีขนาดไม่ใหญ่ไปกว่าปลายเข็มหมุดก็ตาม”

แล้วท่านก็ได้เรียกข้าพเจ้าให้ “มาและดู”

“ข้าพเจ้ามองเข้าไปในหีบนั้น แต่ตาของข้าพเจ้าพร่าไปเพราะภาพที่เห็น
สิ่งเหล่านั้นส่องประกายด้วยสงราศิมากกว่าเดิมสิบเท่า
ข้าพเจ้าคิดว่าสิ่งเหล่านั้นคงได้ถูกขัดในทรายด้วยเท้าของคนชั่วเหล่านั้น
ผู้ซึ่งได้กระจัดกระจายและเหยียบย่ำสิ่งเหล่านั้นลงในพงคลี
สิ่งเหล่านั้นถูกจัดวางไว้ในหีบอย่างงดงามเป็นระเบียบ แต่ละชิ้นอยู่ในที่ของตน
โดยไม่เห็นร่องรอยความลำบากใด ๆ ของชายผู้โยนสิ่งเหล่านั้นเข้าไป
ข้าพเจ้าร้องออกมาด้วยความปิติอย่างยิ่ง และเสียงร้องนั้นก็ปลุกข้าพเจ้าให้ตื่น” Early Writings, 83.

“ท่านกำลังกำหนดให้การเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่ไกลออกไปเกินควร
ข้าพเจ้าเห็นว่าฝนปลายฤดูจะมาถึงอย่าง [ฉับพลันพอ ๆ กับ] เสียงร้องในเวลาเที่ยงคืน
และด้วยฤทธิ์เดชทวีขึ้นสิบเท่า” Spalding and Magan, 5.

และในบรรดากิจการทั้งสิ้นแห่งปัญญาและความเข้าใจ ซึ่งกษัตริย์ได้ทรงไต่ถามเขาทั้งหลายนั้น พระองค์ทรงพบว่าเขาทั้งหลายดีกว่าพวกนักเวทมนตร์และพวกโหราจารย์ทั้งสิ้นที่อยู่หัวราชอาณาจักรของพระองค์ถึงสิบเท่า ดาเนียล 1:20